

[Wilhjelm]

gaard kommer med, vil jeg godt lige give et par kommentarer med på vejen.

Netop når det drejer sig om fodbold, som efterhånden bliver professionaliseret, vil jeg da godt minde om, hvad vi har været inde på flere gange, at det nu er et spørgsmål, om det kan være så særlig sundt, når det efterhånden bliver næsten almindeligt, at en kontraktspiller – det er værst i udlandet, men det begynder jo også herhjemme – kan have 6–7–8 meniskoperationer i løbet af 3–4 år. Hvad sundt er der ved det?

Jeg har undertiden været fristet til at forhøre mig lidt nærmere om, hvorvidt fodboldspillere, efter at man har indført kontraktfodbold, ikke er underkastet arbejdsmiljøloven, og hvordan man kan acceptere nogle arbejdsbetingelser, hvor man kan komme op på så mange meniskoperationer i løbet af en kort årrække. Jeg synes ikke, det er udtryk for, at det er særlig sundt. Det er desværre hovedsagelig den del af idrætsudøvelsen, man fokuserer på, når man lader lige præcis fodboldkampe være baggrunden for spillelidenskaben.

Vi finder, at forslaget er aldeles uigennemtænkt, og at begrundelsen, som det også har vist sig i debatten i dag, er fuldstændig forrykt. Fremskridtspartiet har overhovedet ikke gjort sig konsekvenserne af en sådan forrykt argumentation klar. Vi finder ikke, at der skal ændres i den retning på fordelingen af de midler, der hidrører fra tippingen.

Arne Bjerregaard (KrF):

Det må vel allerede være fremgået af min korte bemærkning, at vi ikke ønsker at støtte det fremsatte lovforslag. Vi finder det ganske ubegrundet at fremsætte det, når argumentationen er ganske forkert, som hr. Wilhjelm så udmærket har vist.

Selvfølgerlig ønsker vi ikke, at idrætten skal afskaffes, men jeg må sige, at det med sundheden kan vi altid sætte spørgsmålstegn ved. Jeg har selv spillet meget fodbold, og det ene ben virker halvdårligt i dag på grund af, at det er blevet brækket et par gange derved. Det ved jeg ikke om der er så megen sundhed i.

Jeg kan sige til hr. Poulsgaard, at den ene af mine sønner har fundet ud af, at det skulle være sundt at bokse – hvad jeg også har prøvet engang. Jeg kan ikke umiddelbart se,

det ser særlig sundt ud. Men vel, man får jo tiden til at gå, og så kan man selvfølgelig også få afløb for visse aggressioner, det erkender jeg. Jeg er ikke sådan, at jeg ønsker det forbudt, men at snakke om sundhed er at gå for vidt. Jeg tror, der er langt større sundhed både fysisk og psykisk ved det arbejde, som de frivillige ungdomskoprs laver for de unge mennesker. Det er dem, hr. Poulsgaard vil tage støtten fra, fordi vi nu ganske vilkårligt bruger fodboldkampe som det, vi går ud fra, når vi skal finde ud af, om vi kan tjene nogle penge. Man kunne bruge et hvilket som helst andet middel til at tilgodese den spillelidenskab, der nu er i befolkningen. Hvis det endelig skal være, så lad os hele året tage de engelske kampe. Der forlanger man ikke noget for, at vi bruger dem. Så er vi fri for diskussionen om, hvorvidt overskuddet udelukkende skal gå til idrætten. Så kan man i alt fald ikke sige: ja men I bruger os som middel i dette spil. Det kan vi da udmærket gøre, hvis hr. Poulsgaard synes det.

Hvis hr. Poulsgaard var med – jeg kan ikke huske, om han var det – i 1976, da vi lavede den fordelingsnøgle, som gælder nu, så ved hr. Poulsgaard, hvilket enormt arbejde det var at finde frem til denne fordelingsnøgle, som stort set hele folketingset kunne være enig om. Jeg synes ikke, der er nogen grund til at rippe op i det, vi nåede dengang. Der er ingen organisationer, der har ønsket at rippe op i dette, heller ikke idrætsorganisationerne. Derfor vil jeg spørge: hvem er det, hr. Poulsgaard taler for?

Glistrup (FP):

Danmark har nu haft offentlig fodboldtipping i godt og vel en menneskealder. Det system, der nedfældede sig i 1948, bestod i, at man lavede et statsligt monopolaktieselskab, som fordeler sit overskud med hovedparten til idrætten og en større luns til andre. Der kan sikkert sættes mange spørgsmålstegn ved, om dette system stadig er det rigtige, men i denne debat bygger vi altså på det system, vi nu har vænnet os til. Man kan tage op fra tid til anden: hvordan skal de overskudsmidler, der fremkommer, fordeles?

Hr. Wilhjelm og hr. Arne Bjerregaard har i hvert tilfælde ud fra en historisk betragtning rivende uret, når de tror, at det var mere eller mindre tilfældigt, at man fandt på at